

LLIÇÓ 8

14-20 d'agost

Lliure per descansar**TARDA DE DISSABTE**

Llegiu per a l'estudi d'aquesta setmana: Marc 2: 1-12, 1 Reis 18, 1 Reis 19: 1-8, Mat. 5: 1-3, Isa. 53: 4-6, 2 Reis 2:11.

Text de memòria: "El Senyor és la meva llum i la meva salvació; a qui hauré de témer? El Senyor és la força de la meva vida; de qui hauré de tenir por?" (Sal. 27: 1, NKJV) .

Moltes de les persones que Jesús va trobar en el seu ministeri terrenal estaven malaltes, fins i tot fins a la mort. Es van reunir amb Jesús per curar-se i descansar dels seus sofriments. I sempre ho rebien també.

De vegades, només va dir una paraula i es van recuperar completament. De vegades tocava els malalts i, miraculosament, es curaven. De vegades els va expulsar i es produïa curació a mesura que seguien el seu camí. Jesús va curar homes, dones, nens, jueus, no jueus, gent rica i pobres, sense pretensions. Els pitjors casos de lepra i ceguesa no estaven fora del seu abast. De fet, fins i tot va curar aquells amb la pitjor "malaltia" de totes: la mort.

Aquesta setmana, observem dos exemples de curació molt diferents. En un, el malalt estava tan malalt que ni tan sols va poder venir a Jesús pel seu compte. Els seus símptomes eren ben visibles per a tothom. En l'altre cas, no hi havia símptomes visibles evidents. En ambdós casos, la curació va venir a l'hora i a la manera de Déu.

A mesura que explorem el tema del descans del dolor i el patiment, també contemplarem la pregunta que tots, en algun moment o altre de la nostra caminada cristiana, hem experimentat. I què passa quan no es responen les nostres oracions per a la curació?

Com podem trobar el descans?

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte del 21 d'agost.

DIUMENGE ↑

15 d'agost

Repòs curatiu

Si mai hi ha un moment que necessitem descansar, és quan estem malalts. Necessitem el descans físic perquè els nostres cossos puguin augmentar el nostre sistema immunitari.

I sovint també necessitem descans mental. De vegades és una cosa que no posa en perill la vida, com un refredat o una migranya. Ens quedem allà i intentem no pensar en tot el que hauríem de fer, però simplement no podem fer-ho.

De vegades, quan és una cosa potencialment mortal, estem desperts i ens preocupem per quins seran els resultats de les proves mèdiques. I sovint ens comencem a preguntar per què. Ens ha arribat finalment a aquest estil de vida poc saludable? Va ser la droga que vam prendre fa 20 anys? Era el pes addicional que portàvem durant els darrers anys? Ens castiga Déu per aquell pecat secret que ningú coneix més?

Llegiu Marc 2: 1-4. Què passava aquí?

Per al paralític d'aquesta història, era un cas evident. A El desig de les edats (pàg. 267-271), obtenim els antecedents. El paralític havia fet algunes coses de les quals no estava molt orgullós. La seva vida pecaminosa va causar aquesta malaltia i els experts espirituals van traçar una línia recta de causa a efecte. Havia provocat aquesta malaltia pels seus pecats i no hi havia cura.

Aquesta actitud pot ser molt típica. Sovint sembla que estem obsessionats amb *qui ho ha fet*. Si s'ha comès algun delictes, algú l'ha de pagar. Si hi ha un accident en algun lloc, algú hauria de ser demandat. Però assignar la culpa no aporta curació ni integritat a qui està malalt.

El disseny original de Déu no incloïa el dolor, la malaltia i el patiment. La malaltia va arribar a aquest planeta només amb l'entrada del pecat. Per això, Déu ens dona pautes de salut perquè puguem gaudir d'una millor qualitat de vida ara. Però mentre estiguem en aquest món malalt del pecat, no hi haurà garanties de salut, per molt diligent que siguem els principis saludables.

La bona notícia és que Déu ens pot donar descans tant si estem malalts com si estem sans; si la nostra malaltia és el resultat del nostre propi fer o de la negligència d'algú altre, dels nostres gens, o simplement d'un subproducte de la vida en aquest món pecaminós. Déu sap donar-nos descans.

Quan algú es posa malalt, no és bo començar a atribuir la culpa. Al mateix temps, per què la comprensió de la causa d'una malaltia pot ser, en alguns casos, un pas crucial cap a la curació i la recuperació?

DILLUNS

16 d'agost

Tractament de les arrels

El paralític havia estat abatut a la presència de Jesús i tots els ulls estaven posats a Jesús. Escolliria curar un pecador evident? Diria una paraula per retreure la malaltia?

Com va Jesús per curar el paralític? Què és el primer que fa Jesús per ell? Llegiu Marc 2: 5-12.

Com que sovint no som conscients d'una malaltia fins que notem els símptomes, sovint pensem que la malaltia és només els símptomes. Pensem que desfer-se dels símptomes significa curar. Jesús aborda la malaltia de manera diferent. Coneix l'arrel de tot patiment i malaltia i vol tractar-ho primer.

En el cas del paralític, en lloc de tractar immediatament els efectes evidents de la seva malaltia, Jesús va directament a l'arrel d'allò que més molesta a l'home. El paralític sent el pes de la seva culpa i la seva separació de Déu amb més severitat del que sent la seva malaltia. Una persona que descansa en Déu és capaç

de suportar qualsevol sofriment físic que li pugui passar en aquest món malalt del pecat. Per tant, Jesús va directament a l'arrel i ofereix perdó primer.

Els líders religiosos es sorprenen quan escolten Jesús pronunciar el perdó. En resposta a les seves acusacions no expressades, Jesús planteja una pregunta.

Llegiu Marc 2: 8, 9. Quin repte està plantejant Jesús als escribes d'allà? Amb quin tema tracta realment?

Parlar és generalment barat, però no quan Déu parla. Per la poderosa paraula de Déu, totes les coses van sorgir (Gènesi 1). Tot i que el perdó no és una cosa que puguem veure, és costós. El perdó va costar la vida del Fill de Déu a la creu. Tota la resta és secundària. Per demostrar el poder i la realitat del perdó, Jesús decideix curar el paralític.

Déu vol curar-nos per dins primer. I, de vegades, decideix aportar-nos curació física immediata, com passa amb el paralític, o de vegades haurem d'esperar al matí de la resurrecció per experimentar la curació física. Sigui com sigui, el nostre Salvador vol que puguem descansar amb la seguretat del seu amor, la seva gràcia i el seu perdó fins i tot ara, fins i tot enmig del nostre patiment.

Com podem trobar el descans i la pau, fins i tot quan les nostres oracions per a la curació no es responen, almenys ara?

DIMARTS ↑

17 d'agost

Fugint

Segons dades de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), la malaltia més freqüent a tot el món, que afecta més de tres-cents milions de persones cada any, no sempre té símptomes visibles evidents. La depressió és la principal causa de discapacitat a tot el món i contribueix de manera important a la càrrega mundial de les malalties.

Malauradament, sovint no es parla de depressió al cristianisme perquè es pot veure com un signe de falta de fe. Al cap i a la fi, no es suposa que els cristians estiguin sempre plens d'alegria, felicitat i similars? Per tant, la depressió no és un senyal que hi hagi cap problema amb la nostra relació amb Déu?

La majoria de la gent sap que això no és cert. Fins i tot els cristians, cristians fidels, de vegades poden lluitar amb la depressió, sobretot després d'un esdeveniment traumàtic, i no és un signe de manca de fe ni de confiança en Déu. De nou, es pot llegir els salms i veure el dolor, el patiment i l'angoixa que van patir els fidels de Déu.

De vegades, una depressió ens agafa lentament i tranquil·lament, i només la reconeixem quan estreny la seva adherència. De vegades impacta ràpidament, després d'un esdeveniment emocional o físic especialment esgotador. Per exemple, el fidel profeta de Déu Elies va quedar completament esgotat, emocionalment i físicament, després del Mont Carmel.

A 1 Reis 18, Elies acaba de veure el miracle de foc de Déu baixar del cel. En resposta a la seva oració, ha vist com la pluja arribava i acabava una sequera de tres anys. Per què Elijah reacciona a l'amenaça de Jezabel corrent? Llegiu 1 Reis 19: 1-5.

Elies ha tingut vint-i-quatre hores molt esgotadores. Aquesta experiència, juntament amb un despert groller i una amenaça de mort, serveix com a desencadenant de la depressió per a Elies.

A més, Elies era allà quan els profetes de Baal van ser assassinats, potser fins i tot alguns per la seva pròpia mà (1 Reis 18:40) . Aquest fet, fins i tot per una causa justa, pot conduir fàcilment a un estrès traumàtic en aquells que observen o, encara pitjor, hi participen.

Així que Elies comença a córrer, a intentar fugir. De vegades anem corrents a la nevera i intentem menjar-nos feliços de nou. De vegades intentem dormir l'esgotament emocional. De vegades, busquem una nova relació, feina o ubicació en la nostra missió de fugir. I, de vegades, ens enterrem en més feina, més terminis i cites, ja que ens esforcem més per fugir de l'anomenat que està drenant la nostra alegria i descans. I, per descomptat, molta gent utilitza "medicaments" d'alguna mena o altra, tot intentant apagar el dolor. Al final, però, aquestes coses només emmascaren els símptomes; no resolen el problema i, sovint, poden empitjorar-lo.

DIMECRES ↑

18 d'agost

Massa cansat per córrer

Elies està massa cansat per a córrer més. I així, torna a pregar. Aquesta oració és molt diferent de la pregària plena de fe que Déu va respondre al Mont Carmel (1 Reis 18:36, 37) davant dels sacerdots i profetes de Baal, els membres de la cort i la gent comuna. Aquesta és una simple i curta oració de desesperació.

A 1 Reis 19: 4, Elies afirma que no és millor que els seus pares. De què parlava?

Quan Elijah finalment es queda quiet, la culpa s'aclapara amb ell. S'adona que la seva ràpida sortida ha segrestat el que podria haver estat una gran oportunitat per a la reforma a Israel. S'adona que ha decebut els que el necessitaven. I és impotent per fer-hi res. Així, en un moment dolorós d'autoreflexió, coneixent bé la història del seu poble, es veu a si mateix pel que realment és.

Això pot ser una revelació dolorosa per a qualsevol de nosaltres, no, és a dir, veure'ns a nosaltres mateixos pel que realment som? Què agrairíem per la promesa que, per pecadora que ha estat la nostra vida, Déu ens veurà en Crist tal com veu Jesús. Quina més esperança podem tenir que, per fe, puguem reclamar per nosaltres mateixos la justícia de Crist? (Vegeu Fil. 3: 9).

Malgrat tot, la depressió té una manera d'atraure'ns en un fosc remolí d'autoestima. I, de vegades, comencem a pensar que la mort és l'única sortida.

Sembla que aquest és el cas d'Elie. És massa per a ell. Ell diu: "Ja n'hi ha prou! Ara, Senyor, preneu-me la vida, perquè no sóc millor que els meus pares!" (1 Reis 19: 4, NKJV) .

La bona notícia és que el gran curandero no condemna Elijah. Déu entén millor que nosaltres el que ens enfrontem mentre combatem la depressió.

"És possible que en aquell moment no tinguem proves remarcables que el rostre del nostre Redemptor s'inclini sobre nosaltres amb compassió i amor, però això és així. Potser no sentim el seu tacte visible, però la seva mà està sobre nosaltres amb amor i tendresa de compassió ". - Ellen G. White, [Passos cap a Crist](#), pàg. 97 .

Déu sap i entén que "el viatge és massa" (1 Reis 19: 7) per a nosaltres, però de vegades ha d'esperar fins que deixem de córrer. Després pot intervenir.

De vegades les persones que s'ofeguen es confonen tant que lluitaran contra un socorrista. El socorrista ha de fer marxa enrere i esperar a realitzar un rescat fins que la víctima quedi inconscient.

Quines esperances i comoditat podeu trobar dels textos següents: Ps. 34:18, Matt. 5: 1-3, Ps. 73:26, Isa. 53: 4-6?

Descansa i més

Déu sap que totes les curses han cansat Elies. Déu sap que més que estar cansat físicament, Elies està cansat emocionalment i porta una enorme càrrega de culpa. Tal com Jesús faria pel paralític tants anys després, Déu neteja la pissarra i proporciona descans a Elies. Finalment, pot dormir i refrescar-se.

Esperàriem que aquest fos el final de la història, però no ho és. El descans de Déu no és un fet puntual. Entrar al descans de Déu té a veure amb la curació, amb pocs aprenentatges de pensaments negatius i hàbits destructius. Déu no es precipita a curar-se.

Llegiu 1 Reis 19: 5-8. On va Elies ara i per què?

Després del descans, Elies torna a córrer. Però aquesta vegada Déu reorienta la seva carrera. Déu entén que la vida en aquest món pecaminós pot provocar i provocar depressió. Entén el nostre impuls de córrer, però vol redirigir el nostre córrer. En lloc de tots els mecanismes d'afrontament autodestructius que intentem, vol que correm cap a ell. I una vegada que comencem a córrer cap a Ell, ens vol ensenyar a escoltar la "veu encara petita" (*1 Reis 19:12, NKJV*) que ens donarà descans.

Elies no tenia energia per aixecar-se i fer el viatge per trobar Déu. Déu proporciona l'energia per a la reunió i Déu promet un demà millor.

Mentre Elies es trobava sota el seu escombra i desitjava morir, va creure que els seus millors dies havien acabat.

Llegiu 1 Reis 19:15, 16 i 2 Reis 2:11. Què li quedava a Elijah?

Déu sabia que Elies tenia per davant dies millors. La curació vindria pel profeta ja que aprendria a regular la seva vida segons els ritmes de Déu i a acceptar el seu descans. Encara hi havia reis per ungir i un successor per triar. Déu ja sabia d'Eliseu, que seria tan proper com un fill a Elies. Déu sabia que amb fe Elijah tornaria a cremar foc del cel (*2 Reis 1:10*). Per a Elies, no hi hauria mort desesperada sota un arbre d'escombres, sinó més aviat un carro de foc cap al descans celestial.

Què podem aprendre de la història d'Elies sobre per què, per molt que ens sentim, amb la força de Déu hem de procurar no desistir?

Pensament addicional : “Amb el canvi continu de circumstàncies, els canvis arriben a la nostra experiència; i per aquests canvis estem eufòrics o deprimits. Però el canvi de circumstàncies no té cap poder per canviar la relació de Déu amb nosaltres. És el mateix ahir, avui i per sempre; i ens demana que tinguem confiança inqüestionable en el seu amor ”. - Ellen G. White, *A Heavenly Places*, pàg. 120 .

“Seguiu mirant a Jesús, oferint oracions silencioses amb fe, agafant la seva força, tant si teniu algun sentiment manifest com si no. Aneu cap endavant com si totes les oracions realitzades es fessin al tron de Déu i les respongués aquell les promeses de les quals mai fallin. Aneu bé, cantant i fent melodia a Déu als vostres cors, fins i tot quan us deprimeixi el pes i la tristesa. T’ho dic com qui sap, arribarà la llum, l’alegria serà nostra i les boires i els núvols es tornaran enrere. I passem del poder opressiu de l’ombra i la foscor al clar sol de la seva presència ”. - Ellen G. White, *Selected Messages, Llibre 2*, pàgines 242, 243 .

Preguntes de debat:

1. Sovint és molt difícil ajudar algú que pateix trastorns mentals o depressió. Quina seria una bona estratègia per a la vostra església per aprendre a ministrar amb més eficàcia els afectats per la depressió?
2. Sovint lluitem per ser oberts i honestos davant Déu. Analitzeu alguns salms i vegeu fins a quin punt els autors bíblics eren oberts i honestos davant Déu. Com podem fomentar un ambient d'obertura i honestedat a la nostra congregació local?
3. L'oració sovint és difícil quan ens enfrontem a la depressió. Comenteu el poder de l'oració intercessòria per a aquells que no poden resar per si mateixos.
4. Per què és tan important que recordem que la fe no és sentir? El fet que estiguem deprimits, desanimats, temorosos i preocupats no vol dir que no tinguem fe ni confiança en Déu. Només vol dir que, de moment, estem deprimits, desanimats, temorosos i preocupats, com tots hem estat en algun moment o altre. Com podem aprendre que, en moments com aquest, arribar a la fe és tan crucial, per difícil que sembli?
5. Quina gran esperança podeu prendre de la història del paralític, sobretot si un estil de vida pecaminós us ha provocat malalties i malalties?